

Una vegada guanyada l'elecció presidencial, Nicolas Sarkozy es va reunir amb tots els seus amics –polítics, família, cantants, actors, etc.– al Fouquet's, un *grand palace* dels Camps Elisis, un local d'aquells on només van els qui volen veure i ser vistos. L'endemà el candidat del poble s'enlairava en un Falcon privat cap a l'illa de Malta on l'esperava el Paloma, un iot de 60 metres, 7 cabines, una quinzena de tripulants i que es lloga per 249.000 euros la setmana. El propietari de la nau és Vincent Bolloré, un financer, tretzena fortuna de França.

Amb la Revolució Francesa, el país va viure la consolidació d'una nova burgesia que va aprofitar el final dels privilegis aristocràtics i eclesiàstics per enriquir-se. Més tard un ministre de Finances cèlebre, Guizot, proposà, precisament, com a únic programa la consigna “enriqui-vos” –adreçada als seus– i un famós “ajuda't i el cel t'ajudarà” –destinat als milions de proletaris pobres de la primera meitat del XIX. Són grans moments d'aparició de nou-rics. Pintors com David o Ingress els han immortalitzats i Balzac en va fer la matèria principal de la *Comédie Humaine*.

Nicolas Sarkozy, que és un gaullista genèticament modificat, liberal i conservador alhora, simbolitza l'apoteosi del nou-ric francès a començament del segle XXI. No ha de menester pintors, en té prou amb la televisió; però sembla que l'escriptora Yasmina Reza publicarà el setembre un llibre sobre ell. És l'afinitat dels fills d'immigrants? La de la gent d'origen jueu? En tot cas, amb ell arriben al poder no sols Bolloré, sinó també Arnaud Lagardère –l'hereu d'Hachette i Matra, insòlit accionista d'EADS (al pare Lagardère sí que li interessava l'aeronàutica)– o Martin Bouygues –una fortuna feta en el ram de la construcció, consolidada a la TV privada i multiplicada a la telefonia mòbil. És el candidat del CAC40, l'equivalent francès de l'IBEX-35, la vitrina de les empreses mundialitzades, que van bé dins d'un país que va malament. Sarkozy és un home en sintonia amb una època que prefereix els financers als industrials, els inversors als propietaris, els fons de pensions a les grans famílies, la borsa a les fàbriques,

El futur president de França, Nicolas Sarkozy, saluda els seguidors en saber el resultat electoral, el propassat 6 de maig.

La victòria dels nou-rics

El conservador Nicolas Sarkozy, havent guanyat les eleccions presidencials franceses, va fer una escapada a Malta per meditar. A mitja setmana vinent és previst que prengui possessió del càrrec i faci públics els membres del govern.

els advocats als enginyers o inventors.

Orgull conservador. Gràcies a Sarkozy, França s'ha reconciliat amb si mateixa i s'atreveix a ser de dreta. Finalment, els pobres, si ho són, és perquè s'ho mereixen. Si Ségolène Royal representava una vella imatge del poder a França –encloïa el component d'autoritat, religiós i provincial que compensava el fet de ser dona, no haver-se casat per a tenir fills i procedir de l'ENA–, Sarkozy és la nova dreta, obertament americanitzada, contenta darrere les ulleres de sol. El més sorprenent del discurs del guanyador la nit de la victòria és que llancés un missatge “als nostres amics americans” per fer saber a tothom que “poden comptar amb la nostra amistat reforçada”. Dir que “aquesta nit

“independent” al govern sortint— que cal subministrar cada dia una noticia i ocupar l’espai informatiu. Veurem com imposa definitivament a tots els transports públics una obligació de *servei mínim* que desactivarà bona part del poder dels sindicats; veurem com forçarà que els anomenats *règims especials* de jubilació dels quals es beneficiaven molts funcionaris seran equiparats al règim general; veurem com desregularà encara més el mercat del treball; veurem com ordenarà a les televisions públiques un respecte del seu compromís cultural per tal de privar-les d’audiència i de publicitat en benefici de les cadenes de Bolloré o Bouygues; veurem com s’enduriran les condicions per obtenir el permís de residència a França per a tots els no comunitaris. Tot això, és clar, sempre que els policies no se sentin protagonistes d’un *western* i no facin mal de debò a cap dels joves eixelebrats que a les *banlieues* tornen a cremar cotxes.

Candidat rupturista. El gran mèrit de Nicolas Sarkozy ha estat aconseguir de fer la campanya de candidat sense assumir mai el balanç del govern sortint. Les seves diferències amb Chirac i Villepin, ben publicitades, han estat suficients per a fer-ne un candidat *de ruptura*. Ara, amb el 53% de vots en una elecció amb un altíssim índex de participació, se sap dotat d’una legitimitat que no tenen, per exemple, els sindicats, perquè només el 8% dels assalariats pertanyen a una central sindical. A les legislatives del 10 i del 17 de juny espera que el seu partit, la UMP, obtingui la majoria absoluta i que, a més a més, impedeixi al centrista François Bayrou —18,7% del vots a la primera volta de la presidencial, 6,8 milions de votants— formar un grup propi. Bayrou, ara, no fa por, però Sarkozy tem que, d’aquí a cinc anys, es transformi en el rival imbatible. Per evitar-ho prefereix asfixiar-lo econòmicament abans.

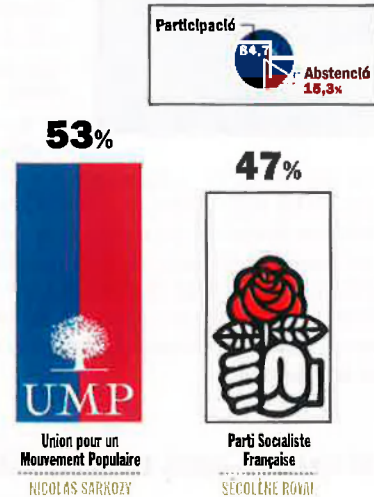
I els socialistes? Bé, gràcies. Han tingut una candidata que ha aguantat més bé que no preveia ningú. És una gran candidata? En tot cas, no és cap gran oradora, però sí una persona que no perd l’ànim. Ha tingut el partit en contra, l’han desgastada els del seu camp i ha hagut de lluitar contra la ma-

França retorna a Europa” es retòric i volenterós, però sembla una figura obligada. En canvi, recordar “les tragèdies de la Història que França ha afrontat al costat dels Estats Units” per acabar dient que França vol que el americans “no sols deixin de ser un obstacle en la lluita contra l’escalfament del planeta, sinó que prenguin el liderat d’aquesta lluita” és una manera indirecta, per part de Sarkozy, de presentar-se com el nou soci europeu dels Estats Units post-Bush, de postular-se a heretar la plaça de cavall de Troia —o de *caniche*, depèn de la maldat de cadascú— que, durant deu anys, ha interpretat amb molta convicció Tony Blair, l’home que, en privat, diu que si ha enviat soldats a l’Iraq “és per evitar que el disbarat que hi facin els Estats Units sigui encara més gros”.

Els primers 100 dies de govern de Sarkozy sens dubte seran plens de mesures clau i simbòliques. L’home sap —i aquesta ha estat la seva norma durant els cinc anys de ministre

Eleccions presidencials

Resultat en percentatge de vot.

Amb el 53% dels vots, Sarkozy se sap dotat d’una legitimitat que no tenen els sindicats.

joria de mitjans de comunicació. Però el pitjor de tot era el programa del PS i les frases dels seus suposats *amics*. El programa, d’un radicalisme esquerrista que voldria fer creure que el PS el dirigeixen marxistes purs i durs, ha servit a la UMP per a desacreditar Royal. La frases de Fabius, Hollande i més, han obligat Royal, no tan sols a rebatre l’argument de Sarkozy sinó també a contradir allò que deien els seus.

La nit de la derrota, a les 8 i 2 minuts, Ségolène Royal, somrient com una guanyadora, deia que estava disposada a continuar el combat. Es tractava de dir que ella no feia com Jospin, que es va retirar en saber-se perdedor, i, sobretot, de no deixar que cap dels seus rivals dins del PS es proposés ja com a successor per a encapçalar la batalla de les legislatives. En definitiva, entre els defectes de Mme. Royal no hi ha la ingenuïtat.

Octavi Martí
París